

RP 31/2012 rd

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om varningsmeddelanden och lag om ändring av lagen om nödcentralsverksamhet

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att det stiftas en lag om varningsmeddelanden. Syftet med den föreslagna lagen är att reglera myndigheternas behörighet att informera om olyckor och farliga situationer i radio och television på det sätt som förutsätts i grundlagen. Genom lagen effektiviseras genomförandet av de språkliga rättigheterna när det gäller sådan

information från myndigheterna och fastställs att den term som ska användas för denna form av information är varningsmeddelande.

I propositionen föreslås dessutom ändringar i lagen om nödcentralsverksamhet.

De föreslagna lagarna avses träda i kraft den 1 juni 2013.

ALLMÄN MOTIVERING

1 Nuläge

1.1 Lagstiftning och praxis

Varningar till allmänheten

I Finland varnas allmänheten i färo- och nödsituationer med hjälp av utomhuslarm, högtalarbilar, myndighetsmeddelanden (nöd-underrättelser eller andra myndighetsmeddelande) som förmedlas via radio och television, meddelanden i allmänna medier och med utnyttjande av organisationer och personal för egen beredskap.

Allmänheten varnas för omedelbar fara med den allmänna färosignalen. Den allmänna färosignalen ges med utomhuslarm eller mobila larm som installerats på fordon. Efter att ha hört den allmänna färosignalen ska man förflytta sig inomhus, stänga dörrar, fönster och ventilationsöppningar och lyssna på radion och vänta på instruktioner. Användning av telefon bör undvikas.

Till den allmänna färosignalen ansluter sig alltid en nödunderrättelse. Den sänds på alla radiokanaler och visas i text-tv på Rundradions, MTV3:s och Nelonens kanaler och i televisionsprogrammen som en rullande text i övre delen av bildrutan. Nödunderrättelsen ger information om orsaken till färo och skyddsanvisningar. En nödunderrättelse sänds numera alltid rikstäckande i radio och television. Andra myndighetsmeddelanden läses i regel upp i radio. Lagstiftningen tillåter därutöver att ett s.k. riktat myndighetsmeddelande (textmeddelande) skickas till mobiltelefoner.

Numera varnas allmänheten med hjälp av en nödunderrättelse eller annat myndighetsmeddelande om t.ex. bränder, trafikolyckor, farliga personer eller djur eller om kemikalieleckage. Varningarna kräver utöver myndighetens beredskap för att sköta uppgiften också vissa tekniska system.

Gränsen mellan nödunderrättelser och andra myndighetsmeddelanden är flytande och oklar. Mängden myndighetsmeddelanden kan dessutom variera mycket från år till år. Nödunderrättelserna är endast några få

om året och deras andel av den totala mängden myndighetsmeddelanden är liten. Övriga myndighetsmeddelanden informerar oftast om störningar i teletrafiken. År 2009 utfärdades t.ex. 127 myndighetsmeddelanden, av vilka 5 var nödunderrättelser. Samtliga nödunderrättelser var enbart finskspråkiga. Av de övriga myndighetsmeddelanden var 12 tvåspråkiga. År 2010 utfärdades 157 myndighetsmeddelanden och 7 av dem var nödunderrättelser. De tvåspråkiga myndighetsmeddelandena uppgick till 44.

Grundlagen

Enligt 17 § i grundlagen är Finlands nationalspråk finska och svenska. Dessa språk har en likvärdig ställning. Enligt bemyndigandet i paragrafen ska de grundläggande språkliga rättigheterna tryggas genom lag. Det allmänna ska tillgodose landets finskspråkiga och svenskspråkiga befolknings samhälleliga behov enligt lika grunder. De språkliga rättigheterna regleras närmare i språklagen (423/2003) och i samiska språklagen (1086/2003).

Enligt 22 § i grundlagen ska det allmänna se till att de grundläggande fri- och rättigheterna tillgodoses. Skyldigheten att se till att information som är väsentlig för individens liv, hälsa och säkerhet samt för egendom och miljön ges på både finska och svenska är en av uttrycksformerna för tryggheten av de grundläggande rättigheterna.

Språklagen och samiska språklagen

I 32 § i språklagen bestäms om hur myndigheterna ska ge information. Den bestämmelse som är viktigast med tanke på meddelanden i nödsituationer är 1 mom. där det i andra meningen föreskrivs att det behöriga ministeriet ska se till att information som är väsentlig för individens liv, hälsa och säkerhet samt för egendom och miljön ges på båda nationalspråken i hela landet.

Bestämmelsen bygger enligt motiveringen till regeringens proposition med förslag till ny språklag (RP 92/2002 rd) på 7 § i grund-

lagen, enligt vilken alla har rätt till liv och till personlig frihet, integritet och trygghet, 15 § 1 mom. i grundlagen, enligt vilket vars och ens egendom är tryggad, samt 20 § 2 mom. i grundlagen, enligt vilket det allmänna ska verka för att alla tillförsäkras en sund miljö och att var och en har möjlighet att påverka beslut i frågor som gäller den egna livsmiljön.

Enligt 8 § i samiska språklagen ska information som myndigheter riktar till allmänheten också ges på samiska. I 2 mom. nämns bl.a. meddelanden, kungörelser och anslag som sådan information som myndigheterna inom samernas hembygdsområde ska avfatta och ge också på samiska. Med samernas hembygdsområde avses enligt 4 § i samesTINGSlagen (974/1995) Enontekis, Enare och Utsjoki kommuner samt Lapin paliskunta benämnda renbeteslags område i Sodankylä kommun.

Lagen om Rundradion Ab

Enligt 7 § 2 mom. 7 punkten i lagen om Rundradion Ab (1380/1993) ankommer det på bolaget att förmedla myndighetsmeddelanden som anges närmare genom förordning och ha beredskap för att sköta televisions- och radioverksamheten under undantagsförhållanden.

Lagen om televisions- och radioverksamhet

Enligt 15 a § i lagen om televisions- och radioverksamhet (744/1998) ska en utövare av televisions- eller radioverksamhet med sådan koncession som avses i 7 § 1 mom. i den lagen genom beredskapsplanering och förberedelser för undantagsförhållanden sörja för att verksamheten fortgår så störningsfritt som möjligt även under sådana undantagsförhållanden som avses i beredskapslagen samt vid störningar under normala förhållanden. En utövare av televisions- eller radioverksamhet är skyldig att utan ersättning förmedla meddelanden från myndigheter till allmänheten, om det är nödvändigt för att rädda människoliv eller egendom eller trygga verksamheten i samhället.

Närmare bestämmelser om den skyldighet som utövare av televisions- eller radioverk-

samhet har kan utfärdas genom förordning av statsrådet. Bestämmelserna kan gälla sådant utövande av televisions- eller radioverksamhet som är nödvändigt för att rädda människoliv eller säkerställa ledandet av eller säkerheten i samhället eller näringslivets funktionsförmåga. Kommunikationsministeriet kan meddela anvisningar om den skyldighet som utövare av televisions- eller radioverksamhet har.

Statsrådets förordning om beredskapsskyldighet i anslutning till kommunikationsmarknaderna och skyldigheten att förmedla myndighetsmeddelanden

Statsrådets förordning om beredskapsskyldighet i anslutning till kommunikationsmarknaderna och skyldigheten att förmedla myndighetsmeddelanden (838/2003) har utfärdats med stöd av 93 § i kommunikationsmarknadslagen, 7 § i lagen om Rundradion Ab och 15 a § i lagen om televisions- och radioverksamhet. Genom förordningen regleras teleföretags skyldighet att förmedla myndighetsmeddelanden, vilka myndigheter som beslutar om förmedlandet av myndighetsmeddelanden, förmedlingsstället för nödunderrättelser, förmedlingssystemet för nödunderrättelser, myndighetsmeddelanden under undantagsförhållanden och beredskapsplaner.

Enligt 1 § i statsrådets förordning är myndighetsmeddelanden antingen nödunderrättelser, som ges i syfte att avvärja en direkt fara för människors liv, hälsa eller egendom eller ett omedelbart hot om avsevärda skador på egendom eller miljön, eller andra myndighetsmeddelanden, varvid hotet mot människoliv eller egendom inte är omedelbart. Enligt 2 § beslutar alltid den myndighet som utfärdar myndighetsmeddelandet vad det ska innehålla. Det teleföretag som förmedlar underrättelsen eller meddelandet får inte ändra dess innehåll. Nödunderrättelser ska förmedlas till allmänheten utan dröjsmål. Andra myndighetsmeddelanden ska förmedlas snarast möjligt utan att programverksamheten störs på ett orimligt sätt. Enligt 3 § kan myndighetsmeddelanden utfärdas av räddnings-, polis- eller gränsbevakningsmyndigheterna, en flygräddningscentral, en nödcentral, Strålsäkerhetscentralen, Meteorologiska institutet, Trafikverkets vägtrafikcentral och behöriga

ministerier. Ministerierna kan emellertid inte utfärda nödunderrättelser.

I händelse av en faro- eller hotsituation inom Strålsäkerhetscentralens, Meteorologiska institutets eller Vägförvaltningens förvaltningsområde är teleföretag skyldiga att förmedla den första nödunderrättelsen från Strålsäkerhetscentralen, Meteorologiska institutet eller Vägförvaltningens trafikcentral (numera någon av Trafikverkets vägtrafikcentraler). Teleföretag är skyldiga att förmedla andra myndighetsmeddelanden, om de kommer för förmedling från dessa myndigheter eller inrättningar eller från ett behörigt ministerium. Myndigheterna ska fatta beslut om huruvida myndighetsmeddelandet förmedlas över hela landet eller regionalt.

Regleringen har preciserats med anvisningar, av vilka den viktigaste är kommunikationsministeriets anvisning om sändning av myndighetsmeddelanden och funktionen av förmedlingssystemet för nödunderrättelser (beredskapsanvisning 17.1.2008).

Lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation

I lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation (516/2004) ingår bestämmelser om teleföretags skyldighet att förmedla riktade myndighetsmeddelanden. Lagen tillämpas på nättjänster, kommunikationstjänster, mervärdestjänster och på tjänster genom vilka behandlas information om användning av tjänsterna och som tillhandahålls i de allmänna kommunikationsnäten. Enligt 35 a § i lagen är ett teleföretag skyldigt att förmedla ett riktat myndighetsmeddelande, om meddelandet kommer från en nödcentral, en sjöräddningscentral eller en sjöräddningsundercentral. Beslut om förmedlingen av riktade nödunderrättelser fattas av räddnings-, polis- eller gränsbevakningsmyndigheterna eller av Strålsäkerhetscentralen eller Meteorologiska institutet inom respektive ansvarsområde. Beslut om förmedlingen av andra riktade myndighetsmeddelanden fattas av det behöriga ministeriet.

Ett riktat myndighetsmeddelande ska förmedlas på de språk som myndigheten beslutar och till de terminaler eller anslutningar som vid förmedlingstillfället befinner sig på

områden som myndigheten angett. Teleföretaget får inte ändra på innehållet i det riktade myndighetsmeddelandet. En riktad nödunderrättelse ska förmedlas utan dröjsmål. Andra riktade myndighetsmeddelanden ska förmedlas så fort som möjligt utan att orsaka oskäliga störningar i de normala nät- och kommunikationstjänsterna. Kommunikationsverket kan utfärda närmare föreskrifter om förmedling av i 1–3 mom. avsedda riktade myndighetsmeddelanden samt om svarstider och beredskap för förmedling.

1.2 Den internationella utvecklingen

Sverige

I Sverige används radio och television, men också utomhuslarm, för varningar till allmänheten. Ett meddelande som används för att varna allmänheten kallas viktigt meddelande till allmänheten, VMA, och indelas i varningsmeddelanden och informationsmeddelanden. Kriterierna för att ett meddelande ska sändas är att det föreligger omedelbar risk för skada på liv, hälsa, egendom eller i miljön. Ett varningsmeddelande måste förmedlas till allmänheten genast, medan det inte finns motsvarande krav på omedelbarhet i fråga om informationsmeddelandena.

Antalet viktiga meddelanden till allmänheten uppgår till mellan tio och tjugo per år. På lag grundad behörighet att utfärda meddelanden har räddningsmyndigheter, strålskyddsmyndigheter, polis, smittskyddsläkare och sådana företag vars verksamhet innefattar allvarlig risk för olyckor.

Behörighet att utfärda informationsmeddelanden har utöver de instanser som nämns ovan också regeringen, Regeringskansliet och krisberedskapsmyndigheter, kommuner och landsting, elbolag och innehavare av koncession för elektronisk kommunikation samt operatörer.

Avtal om sändande av viktiga allmänna meddelanden har ingåtts mellan räddningsmyndigheten i Sverige, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap, MSB, och Sveriges Radio AB, Sveriges Television AB och Sveriges Utbildningsradio AB (8.12.2009, Dnr 2009-14998). Avtalet är i kraft till slutet av 2012.

Meddelandena utfärdas på svenska. Meddelanden som förmedlas till allmänheten via radio kan riktas regionalt, men meddelanden som förmedlas via television omfattar alltid hela landet, eftersom det i praktiken inte finns någon teknik för att rikta meddelandena regionalt. Det är kostnadsfritt för myndigheterna att sända meddelandena.

I Sverige finns ett system för att sända textmeddelanden som baserar sig på SMS-teknik, men en användare av systemet måste registrera sig särskilt. CBS-tekniken har inte använts för förmedling av meddelanden.

Danmark

I Danmark används radio och television, utomhuslarm och Internet för varningar till allmänheten. Medborgarna har också möjlighet att beställa meddelandena som textmeddelanden via SMS.

Det meddelande som används för att varna allmänheten kallas beredskapsmeddelande. Det föreskrivs om beredskapsmeddelande i lagen om radio- och televisionsverksamhet (lov om radio- og fjernsynsvirksomhed 506/2004). Enligt lagen är Danmarks Radio och TV2/Danmark A/S och deras regionala aktörer skyldiga att förmedla beredskapsmeddelanden till allmänheten. Lagen har preciserats genom normer på lägre nivå. Dessa förpliktar bolagen att förmedla sådana meddelanden som har betydelse med tanke på allmänhetens beredskap. Beredskapsmeddelanden ska förmedlas så snart som möjligt och oförändrade i radio och television, inklusive text-tv. I fråga om de praktiska handlingsprinciperna har avtal ingåtts med de aktörer som är förpliktade att förmedla meddelanden.

Behörighet att utfärda beredskapsmeddelanden har statliga, kommunala och regionala myndigheter. Den instans som förmedlar beredskapsmeddelanden är polisen, som bedömer om det uttryckligen är fråga om ett sådant meddelande som ska förmedlas som beredskapsmeddelande. Ett kriterium för att utfärda meddelandet är att det ska varna en stor skara människor i livsfara i en akut olycksfallssituation. År 2010 förmedlades 6 sådana beredskapsmeddelanden till allmänheten i samband med vilka användes utomhuslarm.

Det är kostnadsfritt för myndigheterna att sända meddelandena. Beredskapsmeddelandena förmedlas till allmänheten på danska. Användningen av andra språk i meddelandena är beroende av den behöriga myndighetens prövning.

Belgien

De officiella språken i Belgien är nederländska, franska och tyska. Varningar till allmänheten om omedelbar fara sköts via massmedierna. Till övervägande del används de två huvudspråken i varningarna, nederländska och franska. På ett litet område i den västra delen av Belgien bor ca 70 000 människor med tyska som modersmål. Meddelandena översätts till tyska endast om faran gäller det tyskspråkiga området eller om det finns något annat tillräckligt skäl för det.

För innehållet i meddelandena svarar inrikesministeriets kriscentral, som samarbetar med andra myndigheter på delstats- och regionnivå. Vid behov samordnar kriscentralen innehållet i meddelandet tillsammans med de ansvariga ministrarna i regeringen. Alla meddelanden översätts till franska och nederländska och vid behov till tyska vid inrikesministeriet.

Radio och television används för varningar på riksnivå och regional nivå. Kriscentralen står också i direktförbindelse med nyhetsbyrån Belga (motsvarar finska FNB), och kan sända myndighetsmeddelanden direkt till den. Kriscentralen kan vid behov ordna presskonferenser med inhemsk och utländsk press. Inrikesministeriet har alltid beredskap att informera allmänheten på nederländska och franska.

Meddelanden om omedelbar fara går ut ca 10 gånger om året. De vanligaste orsakerna är sådana som sammanhänger med kärnsäkerhet, miljöföroreningar eller olyckor.

Schweiz

De fyra officiella språken i Schweiz är tyska, franska, italienska och rätoromanska. Det är kantonerna som har det primära ansvaret för befolkningsskyddet. Kantonmyndigheterna kan varna allmänheten för en hotande fara. För detta ändamål finns det ett täckande

nätverk av sirener i området. Kantonmyndigheterna (i praktiken polisen) kan ålägga radiostationerna att sända meddelanden. Om det föreligger strålningsrisk sköts larmen av den nationella alarmeringscentralen (Nationale Alarmzentrale).

I Schweiz beror valet av språk på bestämmelserna i språklagen i respektive kanton (de flesta kantoner har bara ett officiellt språk, men några har två). Den nationella alarmeringscentralen utfärdar de riksomfattande meddelandena på tre av nationalspråken: tyska, franska och italienska. Det är meningen att de ska utfärdas samtidigt, men i brådskande fall levereras översättningen senare.

Den kanton som utfärdar meddelandet ansvarar för informationen. I fråga om riksomfattande varningar om radioaktivitet är det den nationella alarmeringscentralen som är ansvarig. Efter att den lagändring som planeras har genomförts kommer ansvaret för meddelanden om oväder, översvämningar och liknande att vila på respektive statliga fackmyndighet. Samtidigt kommer alla radio- och televisionskanaler att åläggas att förmedla varningar om häftiga oväder, översvämningar, jordskred, laviner och jordskalv. I dessa fall kommer varningssirener inte längre att användas.

Varje kanton har egna bestämmelser om hur meddelandena ska levereras till radiostationerna. Varningar som gäller hela landet skickas till den radiostation som har fullmakt att bedriva rikstäckande radioverksamhet (via ett skyddat meddelandesystem). I katastrofsituationer används i allmänhet radiovarningar (hög sändningssäkerhet). Varningar som omfattar hela landet utfärdas praktiskt taget nästan aldrig. Lokala varningar utfärdas i mycket varierande utsträckning. I samband med de stora stormarna åren 2005 och 2007 varnades befolkningen på flera orter med hjälp av sirener och meddelanden i radio.

1.3 Bedömning av nuläget

Regleringen på lagnivå i anslutning till myndighetsmeddelanden är begränsad och ger inte myndigheterna någon uttrycklig befogenhetsgrund eller några konkreta förhållningsregler. Därför har man t.ex. inom inrikesförvaltningen tillämpat den reglering som

gäller kommunikationsministeriets förvaltningsområde också inom inrikesförvaltningen, även om denna reglering avser teleföretagens skyldighet att förmedla myndighetsmeddelanden.

Vid utfärdandet av myndighetsmeddelanden har det upprepade gånger förekommit problem med att uppfylla skyldigheten enligt språklagen att utfärda myndighetsmeddelanden på bägge nationalspråken. Orsakerna till dessa problem sammanhänger ofta med myndigheternas bristande språkkunskaper, men orsaken kan också vara ett rent förbiseende från myndighetens sida i en brådskande situation eller någon annan mänsklig faktor. Veterligen har tolkningen av de anvisningar som myndigheterna fått också lett till ett slutresultat som strider mot språklagen.

Vid Nödcentralverket har man också ansett det vara problematiskt att i form av annat myndighetsmeddelande underrätta om störningar i teletrafiken på grund av service- och reparationsarbeten som meddelats på förhand. Detta beror på att det i lagar och förordningar inte finns något särskilt omnämnande av informationsskyldigheten när det gäller störningar som man känner till på förhand. Enligt 35 § i lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation (516/2004) ska teleföretagen utan dröjsmål till en nödcentral, sjöräddningscentral, sjöräddningsundercentral och polisen anmäla sådana fel och störningar i kommunikationsnätet, nättjänsterna och kommunikationstjänsterna som är av betydelse för förmedlingen av nödsamtal.

2 Målsättning och de viktigaste förslagen

Ett av syftena med propositionen är att bringa bestämmelserna om utfärdande av myndighetsmeddelande i överensstämmelse med grundlagens krav. Enligt 2 § 3 mom. i grundlagen ska all utövning av offentlig makt bygga på lag.

Ett annat syfte med propositionen är att se till att bestämmelserna i språklagstiftningen verkställs när varningsmeddelanden utfärdas. Det föreslås således att Nödcentralverket vid behov ska vara skyldigt att bistå vissa i lag fastställda myndigheter vid översättningen av varningsmeddelanden.

Propositionen syftar dessutom till att göra terminologin i fråga om myndighetsmeddelanden klarare för undvikande av sammanblandningar och oklarheter. Det föreslås således att man avstår från begreppen nödunderrättelser och andra myndighetsmeddelanden. Som ny benämning föreslås det att begreppet varningsmeddelande tas i bruk, vilket kan anses vara ett begrepp som bättre fyller sitt syfte än de som nämns ovan. Vid utfärdandet av varningsmeddelanden betonas myndigheternas prövning av vilket medium som bäst lämpar sig för att förmedla meddelandet till allmänheten samt meddelandets prioritet.

3 Propositionens konsekvenser

3.1 Ekonomiska konsekvenser

För närvarande finns det inte teknisk beredskap för att förmedla varningsmeddelanden till allmänheten regionalt via television, och det föreslås inte heller i denna proposition att utövarna av televisionsverksamhet ska åläggas att skaffa den teknik som krävs för att sända meddelandena regionalt. Rundradion Ab har i sitt utlåtande om utkastet till proposition konstaterat att det tekniska genomförandet av regionalt förmedlade varningsmeddelanden för företagets vidkommande skulle kräva olika investeringar vilka inalles skulle uppgå till sammanlagt ca 5,2 miljoner euro. De största kostnaderna skulle utgöras av bl.a. investeringar i fiberoptiska kabelnät (4,5 miljoner euro) och anskaffning av system och anordningar (720 000 euro).

Även om varningsmeddelandena enligt förslaget utfärdas utifrån en tydligare behörighet och mera enhetligt, är bedömningen att detta inte kommer att öka antalet meddelanden. Bedömningen är snarare den, att antalet meddelanden kommer att minska genom den föreslagna lagen jämte en preciserande statsrådsförordning och anvisning eller handbok.

Att ålägga Nödcentralsverket att bistå vissa myndigheter med översättningen av varningsmeddelanden till det andra nationalspråket kräver att arbetet organiseras på ett ändamålsenligt sätt. Det måste säkerställas att det ständigt finns tillgång till sådan personal som snabbt kan översätta meddelandena,

antingen från finska till svenska eller från svenska till finska. Dessutom bör man sträva efter att i förväg utarbeta olika slag av färdiga mallar för meddelandena och översättningarna av dem för att snabba upp förmedlingen av meddelandena. Att ge Nödcentralsverket i uppdrag att bistå med översättningen kräver samtidigt att eventuella tilläggsresurser för att den lagfästa uppgiften ska kunna utföras på det sätt som avses i lagen tryggas.

3.2 Konsekvenser för myndigheternas verksamhet

Genom lagen om varningsmeddelanden effektiviseras myndigheternas tillhandahållande av information om farliga händelser. Enligt bedömning kommer lagen och den preciserande statsrådsförordningen och anvisningen eller handboken att minska oklarheter i samband med utfärdandet av meddelanden samt i fråga om deras form och innehåll.

3.3 Samhälleliga konsekvenser

Att förlägga uppdraget att bistå med översättning till Nödcentralsverket bedöms märkbart förbättra verkställandet av språklagstiftningen vid information om farliga händelser. Förmedlingen av varningsmeddelanden till allmänheten på bägge nationalspråken och i vissa fall också på samiska samt eventuellt även på andra språk främjar allmänhetens säkerhet och skapar en positiv säkerhetsatmosfär.

4 Beredningen av propositionen

Inrikesministeriet tillsatte den 22 januari 2010 en arbetsgrupp för att utreda sändningen av myndighetsmeddelanden. Arbetsgruppen överlämnade sin rapport den 16 september 2010 (inrikesministeriets publikation 28/2010). Inrikesministeriet tillsatte den 10 februari 2011 en arbetsgrupp för att bereda en lag om sändningen av myndighetsmeddelanden. I arbetsgruppen fanns representanter för inrikesministeriet, statsrådets kansli, kommunikationsministeriet, social- och hälsovårdsministeriet och Nödcentralsverket. Arbetsgruppen utarbetade sitt förslag i form av en regeringsproposition.

Utlåtande om lagförslaget begärdes av följande instanser: högsta förvaltningsdomstolen, riksdagens justitieombudsman, Ålands landskapsregering, Sametinget, Svenska Finlands folkting, statsrådets kansli, justitieministeriet, inrikesministeriet, försvarsministeriet, jord- och skogsbruksministeriet, kommunikationsministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, Livsmedelssäkerhetsverket, Nödcentralverket, Meteorologiska institutet, Trafikverket, Trafiksäkerhetsverket, Polisstyrelsen, Huvudstaben, Gränsbevakningsväsendet, Strålsäkerhetscentralen, Kommunikationsverket, Finavia Abp/flygräddningscentralen, räddningsverken, Suomen kääntäjien ja tulkkien liitto - Finlands översättar- och tolkförbund ry, Rundradion Ab, Digita Ab, DNA Ab, Elisa Abp, MTV 3, Nelonen Media, RadioMedia Finland, TeliaSonera Finland Oyj, Tietoliikenteen ja tietotekniikan keskusliitto, FiCom ry och Finnet-förbundet rf.

I utlåtandena konstaterades det att lagen kommer att göra förmedlingen av myndig-

hetsmeddelanden tydligare. Nödcentralverket ansåg det vara ett bättre alternativ att inrätta en gemensam tolkservice för myndigheterna än att ålägga verket att bistå vid översättningen av varningsmeddelandena. Samtidigt ansåg många remissinstanser uttryckligen att Nödcentralverket är den bäst lämpade instansen att bistå vid översättningen av meddelanden.

Åsikterna om möjligheten att sända varningsmeddelandena regionalt i televisionen gick i sår, även om det i lagförslaget inte föreskrivs om någon skyldighet att skaffa den teknik som krävs för att sända meddelandena regionalt. Å ena sidan konstaterades det att arrangemang som möjliggör sådan sändning är svåra och kostsamma att genomföra tekniskt. Å andra sidan ansågs det viktigt att meddelandena kan förmedlas regionalt i televisionen.

Arbetet på lagförslaget fortsatte vid inrikesministeriet och kommunikationsministeriet.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

1.1 Lag om varningsmeddelanden

1 §. Tillämpningsområde. Lagen ska tillämpas på varningsmeddelanden som myndigheterna utfärdar för förmedling i radio och television. I praktiken kan allmänheten utöver med varningar som ska förmedlas i medierna också varnas med hjälp av utomhuslarm, högtalarbilar, meddelanden i allmänna medier och med utnyttjande av organisationer och personal för egen beredskap. Användningen av varningsmeddelanden kan emellertid anses vara det mest effektiva sättet att varna stora delar av allmänheten.

I 2 mom. ingår en informativ hänvisning till lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation (516/2004). I den lagen ingår bestämmelser om riktade myndighetsmeddelanden som sänds i form av textmeddelanden. Med riktade myndighetsmeddelanden avses inte sådana varningsmeddelanden som avses i lagförslaget och som ska förmedlas till allmänheten via radio och television. Riktade myndighetsmeddelanden kan anses komplettera varningsmeddelandena och är ett viktigt sätt att varna allmänheten regionalt. I samband med beredningen av regeringens proposition har det dock inte ansetts ändamålsenligt att ta med de riktade myndighetsmeddelandena i den föreslagna lagen, utan dessa ska också i fortsättningen regleras genom lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation.

Enligt 3 mom. föreskrivs det särskilt om myndigheternas skyldighet att informera och ge handledning och råd på annat sätt än genom varningsmeddelanden. Med detta avses utöver den reglering som avser myndigheterna i speciallagar också regleringen av skyldigheter som åligger myndigheterna enligt de allmänna förvaltningslagarna. Den möjlighet att utfärda varningsmeddelanden som ingår i lagförslaget ska vara ett av de medel som står myndigheterna till buds för att varna och informera allmänheten, och en myndighet kan inte med stöd av den föreslagna lagen undgå

skyldigheter som regleras särskilt någon annanstans i lag.

Enligt 18 § 6 punkten i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) har landskapet lagstiftningsbehörighet i fråga om ärenden som gäller allmän ordning och säkerhet, med de undantag som nämns i 27 §, 27, 34 och 35 punkten i lagen, samt i fråga om brand- och räddningsväsendet.

Åland har ett eget system för utfärdande av myndighetsmeddelanden och landskapets myndigheter beslutar själva om utfärdande och förmedling av myndighetsmeddelanden till allmänheten. Landskapet Åland och riksmyndigheterna har sinsemellan utvecklat väl fungerande rutiner när det gäller att tillkännage myndighetsmeddelanden. Genom den föreslagna lagen regleras frågan inte särskilt när det gäller behörighetsfördelningen mellan landskapet och riket, utan tillkännagivandet av varningsmeddelanden mellan landskapet och riket skulle även i fortsättningen basera sig på fungerande myndighetsrutiner.

2 §. Varningsmeddelande. I paragrafen definieras varningsmeddelande som ett meddelande som utfärdas av den behöriga myndigheten i syfte att varna allmänheten för farliga händelser. Med farliga händelser avses sådana händelser om vilka det redan för närvarande kan utfärdas myndighetsmeddelanden.

Myndighetsmeddelanden har använts t.ex. för att varna för eldsvådor och den hälsovådliga rök som bildas i samband med sådana, eller på motsvarande sätt för att varna för andra olyckor, såsom allvarliga kemikalieolyckor. Myndighetsmeddelanden har också utfärdats för att varna för farliga personer och djur.

Det är i praktiken omöjligt att ge en uttömmande förteckning över de situationer där varningsmeddelanden kan utfärdas, eftersom det är svårt att förutse olika olycksituationer och farliga situationer och följderna av dem. Meddelandet ska också vid behov innehålla de anvisningar som krävs för att medborgarna ska kunna skydda sig mot farliga händelser eller följderna av dem och också undvika att utsätta sig för fara. Meddelandet

gör det möjligt för medborgarna att vidta åtgärder på eget initiativ.

3 §. Utfärdande av varningsmeddelanden. I 1 mom. anges de faktorer eller förhållanden som utgör grund för utfärdande av varningsmeddelande. Det är fråga om faktorer eller förhållanden som kan 1) utgöra ett hot mot människors liv eller hälsa eller 2) skada eller förstöra egendom i omfattande utsträckning. Kriterierna motsvarar dem enligt vilka det för närvarande kan utfärdas nödunderrättelser eller andra myndighetsmeddelanden. Hädanefter kommer man emellertid inte särskilt att nämna men eller skada för miljön som kriterium, eftersom det uttryckligen är fråga om faror som hotar människor och egendom.

Varningsmeddelanden kan uttryckligen utfärdas endast när det är nödvändigt. Genom detta hänvisar man till inskränkningen av yttrandefriheten och egendomsskyddet för utövare av televisions- och radioverksamhet. Grundlagsutskottet har i samband med behandlingen av regeringens proposition med förslag till lag om yttrandefrihet i masskommunikation samt vissa lagar som har samband med den konstaterat att inskränkningarna i yttrandefriheten i samband med myndighetsmeddelanden är godtagbara med avseende på de grundläggande fri- och rättigheterna, eftersom meddelandena kan motiveras med skydd för människors liv och hälsa och skydd för viktiga miljö- och egendomsvärden (GrUB 14/2002 rd s. 6/II).

Varningsmeddelandena ska på samma sätt som de nödunderrättelser eller andra myndighetsmeddelanden som används för närvarande vara korta skriftliga meddelanden, och att läsa upp dem i radio eller visa dem i televisionen innebär inte någon betydande inskränkning av yttrandefriheten eller egendomsskyddet.

Syftet med lagen är inte att sänka tröskeln för utfärdande av varningsmeddelanden, utan det handlar snarare om att man önskar att utfärdandet av varningsmeddelanden ska prövas noggrannare och med större omsorg. Detta innebär i praktiken att myndigheterna ska bedöma hur allvarlig en farlig händelse är i relation till människors liv eller hälsa.

I fråga om faror som hotar egendom ska varningsmeddelande utfärdas endast i det fall att myndigheterna bedömer att skadorna eller

förstörelsen kan bli omfattande. Det är inte möjligt att i lag införa exakta definitioner på när skador eller förstörelse är omfattande, utan ansvaret för definierandet och den situationsspecifika prövningen blir hos den myndighet som utfärdar varningsmeddelandet.

När ett varningsmeddelande utfärdas måste den primära prioriteringen gälla en bedömning av huruvida människoliv eller människors hälsa står på spel. Skador på eller förstörelse av egendom i en utsträckning som kan betraktas som omfattande kan förekomma t.ex. i samband med stora byggnadsbränder eller omfattande terräng- eller skogsbränder.

I 2 mom. föreskrivs att varningsmeddelanden också kan utfärdas för att meddela att faran är över. Sådana varningsmeddelanden är ändamålsenliga för att allmänheten inte ska förbli ovetande om huruvida människors liv och hälsa fortfarande är i fara eller det råder risk för att skadorna på eller förstörelsen av egendom kan bli omfattande.

Närmare bestämmelser om innehållet i och utfärdandet av varningsmeddelanden får med stöd av bemyndigandet i 3 mom. utfärdas genom förordning av statsrådet. Bemyndigandet att utfärda förordning kan anses ändamålsenligt, eftersom det inte är nödvändigt att föreskriva om alla tekniska detaljer i lag och för att de faktorer som omfattas av bemyndigandet kan komma att kräva att bestämmelserna ändras relativt ofta.

4 §. Förmedling av varningsmeddelanden till allmänheten. Enligt det föreslagna 1 mom. ska varningsmeddelanden förmedlas till allmänheten i radio. Med stöd av 2 mom. ska den myndighet som utfärdar ett varningsmeddelande därutöver besluta att varningsmeddelandet ska sändas i television.

Enligt 3 mom. ska varningsmeddelanden förmedlas till allmänheten omedelbart. Ett varningsmeddelande ska sändas över hela landet (med undantag av Åland), oberoende av om meddelandet förmedlas i radio eller både i radio och i television. En sådan obligatorisk förmedling av varningsmeddelanden över hela landet, som för närvarande gäller i fråga om nödunderrättelser, är motiverad av flera orsaker.

Ett varningsmeddelande som förmedlas på det sätt som beskrivs ovan förmedlas till hela

befolkningen i samma form på de båda nationalspråken, dvs. uppläst av en av Rundradions redaktörer på bägge språken och visad i televisionen som en lika utformad text på bägge språken.

Syftet med varningsmeddelandena är att varna allmänheten för farliga händelser och ge förhållningsregler. Att varningsmeddelanden förmedlas till allmänheten omedelbart ska prioriteras framom att försöka anpassa meddelandet till programutbudet.

Den föreslagna modellen är tydlig, eftersom den myndighet som utfärdar varningsmeddelandet inte tvingas att ta ställning till en eventuell förmedling regionalt, varvid betydligt mindre hänsyn behöver tas till verifiering av meddelandet och eventuella andra tekniska arrangemang.

En obligatorisk förmedling av varningsmeddelanden över hela landet är motiverad också av den orsaken att få radiokanaler har bevakning dygnet runt, och meddelandena kan då förbli oupplästa, i synnerhet nattetid. En obligatorisk förmedling av nödmeddelanden i Rundradion garanterar att meddelandena förmedlas också i den typen av fall som nämns ovan.

Nödmeddelanden ska enligt förslaget förmedlas i television enbart om den utfärdande myndigheten särskilt bestämmer det. Myndigheten skulle som för närvarande oftast, efter bedömning, kunna besluta att ett meddelande som sänds i radion är tillräckligt för att varna allmänheten i den rådande situationen.

Enligt gällande praxis förmedlar Rundradion Ab nödunderrättelser utan dröjsmål, som upplästa meddelanden i sina radiokanaler och som text i televisionskanalerna. Rundradion Ab är skyldig att förmedla nödunderrättelser med hjälp av förmedlingssystemet för nödunderrättelser via de verksamma kommersiella teleföretagen. Texten i nödunderrättelsen syns i televisionen i de kanaler som ingår i kanalknippena A och B.

Rundradion Ab och de kommersiella radiobolagen är skyldiga att se till att anordningarna för sändning av nödunderrättelser är kopplade till systemet på behörigt sätt och att de fungerar.

Vid Rundradions kopplingscentral kopplas de nödunderrättelser som ska sändas i televisionen till kanalerna i kanalknippena A och

B under de tider på natten när verksamheten vid MTV Ab och SWelcom Oy ligger nere. Rundradion Ab, MTV Ab och SWelcom Oy är skyldiga att se till att de anordningar som ingår i systemet för nödunderrättelser i televisionen är kopplade på behörigt sätt och fungerar.

Under de senaste tio åren har sammanlagt ca 120 myndighetsmeddelanden (nödunderrättelser och andra myndighetsmeddelanden) utfärdats. Av dem har några per år varit nödunderrättelser; under vissa år har det inte utfärdats några nödunderrättelser alls. I och med den föreslagna lagen blir utfärdandet av varningsmeddelanden effektivare och det är hädanefter inte ändamålsenligt att utfärda alla de meddelanden som för närvarande utfärdas som myndighetsmeddelanden som varningsmeddelanden. I synnerhet de meddelanden som i god tid på förhand anger störningar i teletrafiken har utgjort en stor del av myndighetsmeddelandena. När antalet varningsmeddelanden minskar, kommer inskränkningar i yttrandefriheten och egendomsskyddet för utövarna av radio- och televisionsverksamhet att göras efter noggrannare prövning.

Att förmedla varningsmeddelandena över hela landet samtidigt och i samma utformning i alla tillgängliga kanaler uppfyller på ett effektivt sätt också det allmänna skyldighet enligt 22 § i grundlagen att se till att de grundläggande fri- och rättigheterna och de mänskliga rättigheterna tillgodoses.

I 4 mom. ingår också en informativ hänvisning till lagen om televisions- och radioverksamhet och lagen om Rundradion Ab. Hänvisningen är nödvändig för att det vid tillämpningen och tolkningen av lagen ska kunna beaktas att det bestäms särskilt om skyldigheterna för utövare av televisions- och radioverksamhet.

5 §. Behöriga myndigheter. Enligt gällande bestämmelser kan nödunderrättelser och andra myndighetsmeddelanden utfärdas av en räddnings-, polis- eller gränsbevakningsmyndighet, en flygräddningscentral, en nödcentral, Strålsäkerhetscentralen, Meteorologiska institutet och Trafikverkets vägtrafikcentral. Inom kommunikationsministeriets förvaltningsområde har man genomfört vissa organisationsförändringar som haft verk-

ningar även på myndighetsutövningen. Flygräddningscentralen, som tidigare var myndighetsorganisation inom Luftfartsförvaltningen är numera överförd till det bolagiserade Finavia. Utfärdandet av varningsmeddelanden ska emellertid ingå i myndighetsutövningen, och behörigheten att utfärda varningsmeddelanden föreslås därför bli överförd från flygräddningscentralen till Trafiksäkerhetsverket. I övrigt föreslås det att behörigheten att utfärda varningsmeddelanden ska fortsätta att gälla de myndigheter som nämns ovan. I stället för om nödcentraler ska man dock i fortsättningen tala om Nödcentralverket.

Dessutom ska också Livsmedelssäkerhetsverket kunna utfärda varningsmeddelanden, eftersom det är ändamålsenligt att det finns beredskap att utfärda sådana meddelanden i fråga om t.ex. livsmedelshygien, djursjukdomar som med lätthet sprider sig eller zoonoser.

Det är motiverat att Tillstånds- och tillsynsverket för social- och hälsovården har behörighet att utfärda varningsmeddelanden, eftersom verket har hand om flera sakkomplex i samband med vilka det kan bli aktuellt att utfärda varningsmeddelanden.

I de uppgifter som Säkerhets- och utvecklingscentret för läkemedelsområdet sköter ingår också sådana som gäller produktfel hos och biverkningar av läkemedel. Behörigheten att utfärda varningsmeddelanden garanterar snabb distribution av information om läkemedelssäkerhet och säker användning av läkemedel.

Också ministerierna behöver ha befogenhet att utfärda varningsmeddelanden. I praktiken kommer varningsmeddelanden utfärdade av ett ministerium att vara sällsynta, och de ministerier som kan komma i fråga är sannolikt inrikesministeriet, kommunikationsministeriet och social- och hälsovårdsministeriet.

I samtliga fall vilar ansvaret för utfärdande av varningsmeddelanden dock alltid på den behöriga myndighet som leder verksamheten.

Utfärdande av varningsmeddelanden kräver i enlighet med vad som anförts ovan uttryckligen myndighetsstatus. Härvid ger regeringen inte upphov till några problem med tanke på 124 § i grundlagen, enligt vilken

uppgifter som innebär betydande utövning av offentlig makt endast får ges myndigheter.

6 §. *De språk som ska användas i varningar till allmänheten.* Den bestämmelse som föreslås i 1 mom. är informativ. I den konstateras skyldigheten enligt språklagen att utfärda varningsmeddelanden på bägge nationalspråken. Bestämmelsen kan anses motiverad för att garantera klarhet och konsekvens i lagstiftningen.

Enligt 2 mom. ska ett varningsmeddelande dessutom regionalt utfärdas på samiska i enlighet med samiska språklagen inom det som enligt 4 § i sametingslagen (974/1995) är samernas hembygdsområde, om en sådan farlig händelse som avses i 3 § 1 mom. har inträffat eller fått följderna i området. Enligt 3 § 1 punkten i samiska språklagen avses med samiska enaresamiska, nordsamiska eller skoltsamiska.

Genom bestämmelsen genomförs de språkliga rättigheter samerna har enligt samiska språklagen. Skyldigheten att utfärda ett varningsmeddelande på samiska ska uttryckligen vara begränsad till samernas hembygdsområde eller av sändningstekniska skäl till det område som närmast motsvarar samernas hembygdsområde, eftersom förmedlingen av ett varningsmeddelande på samiska vid sidan av finska och svenska inte kan anses ändamålsenligt utanför detta område.

7 §. *Översändande och förmedling av varningsmeddelanden.* I paragrafen föreskrivs om vart den myndighet som utfärdar ett varningsmeddelande ska översända det. Regeringen föreslår att varningsmeddelandena ska översändas till Nödcentralverket, eftersom denna myndighet lämpar sig för att ta emot och förmedla sådana och för att verket länge har skött motsvarande uppgifter. Bestämmelser om dem finns i lagen om nödcentralverksamhet (692/2010) och i den statsrådsförordning som utfärdats med stöd av den lagen (877/2010).

Nödcentralverket ska utan dröjsmål förmedla varningsmeddelandena till Rundradion, så som för närvarande.

I 3 mom. ingår ett bemyndigande att utfärda förordning enligt vilket närmare bestämmelser om översändande av varningsmeddelanden till Nödcentralverket och förmedling

av varningsmeddelanden till Rundradion får utfärdas genom förordning av statsrådet.

8 §. Översättning av varningsmeddelanden. Enligt 1 mom. ska Nödcentralsverket vid behov bistå vid översättningen av ett varningsmeddelande till det andra nationalspråket. Biståndsskyldigheten gäller dock enbart varningsmeddelanden som utfärdats av de myndigheter som nämns i 5 § 1—3 punkten. Där emot är Nödcentralsverket inte förpliktat att bistå de centrala ämbetsverken och ministerierna vid översättningen av varningsmeddelanden.

Utgångspunkten är att den behöriga myndigheten självständigt ska översätta de varningsmeddelanden som den utfärdar till det andra nationalspråket. Den myndighet som utfärdar ett varningsmeddelande svarar för att innehållet i meddelandet och det översatta meddelandet är korrekt.

Enligt 2 mom. får närmare bestämmelser om översättning av varningsmeddelanden utfärdas genom förordning av statsrådet.

9 §. Ikraftträdande. Lagen föreslås träda i kraft den 1 juni 2013. Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

1.2 Lagen om nödcentralsverksamhet

4 a §. Förmedling och översättning av varningsmeddelanden. Det är ändamålsenligt att föreskriva om Nödcentralsverkets uppgifter i lagen om nödcentralsverksamhet (692/2010). Det föreslås därför att en ny 4 a § fogas till lagen enligt vilken det föreskrivs att det är Nödcentralsverkets uppgift att ta emot och förmedla varningsmeddelanden och att bistå vid översättningen av varningsmeddelanden till det andra nationalspråket i enlighet med vad som föreskrivs i lagen om varningsmeddelanden.

Nödcentralsverket ska enligt förslaget åläggas att ta emot alla varningsmeddelanden som har utfärdats och sänts till verket av be-

höriga myndigheter och att förmedla dem till Rundradion.

För Nödcentralsverket föreslås en skyldighet att bistå de räddningsmyndigheter som avses i 26 § i räddningslagen, de polisinsrättningar som är lokala förvaltningsmyndigheter enligt 1 § i polisförvaltningslagen och de gränsbevakningsmyndigheter som avses i 4 § i lagen om gränsbevakningsväsendets förvaltning vid översättningen av varningsmeddelandena.

2 Närmare bestämmelser

Lagen om varningsmeddelanden föreslås innehålla bemyndiganden att utfärda förordning. Med stöd av 3 § 3 mom. får närmare bestämmelser om innehållet i och utfärdandet av varningsmeddelanden utfärdas genom förordning av statsrådet. De allmänna grunderna och kriterierna för utfärdande av varningsmeddelanden bestäms i lag. Vid behov kan det genom förordning preciseras hur man fastställer under vilka förhållanden det är befogat att utfärda varningsmeddelanden.

Med stöd av 7 § 3 mom. kan närmare bestämmelser om översändande av varningsmeddelanden till Nödcentralsverket och förmedling av varningsmeddelanden till Rundradion utfärdas genom förordning av statsrådet.

Med stöd av 8 § 2 mom. får närmare bestämmelser om översättning av varningsmeddelanden utfärdas genom förordning av statsrådet.

3 Ikraftträdande

Lagarna föreslås träda i kraft den 1 juni 2013.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om varningsmeddelanden**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på varningsmeddelanden som myndigheterna utfärdar för förmedling i radio och television.

Bestämmelser om riktade myndighetsmeddelanden finns i lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation (516/2004).

Bestämmelser om myndigheternas skyldighet att informera och ge handledning och råd på annat sätt än genom varningsmeddelanden utfärdas separat.

2 §

Varningsmeddelande

Ett varningsmeddelande är ett meddelande som den behöriga myndigheten utfärdar i syfte att varna för farliga händelser och ge förhållningsregler.

3 §

Utfärdande av varningsmeddelanden

Ett varningsmeddelande får utfärdas, om det är nödvändigt för att varna allmänheten när det har inträffat en farlig händelse som kan innebära fara för människors liv eller hälsa eller omfattande skada eller förstörelse av egendom.

Ett varningsmeddelande får också utfärdas när den farliga situation som gett upphov till utfärdandet av ett varningsmeddelande är över.

Närmare bestämmelser om innehållet i ett varningsmeddelande och om utfärdande av varningsmeddelanden får utfärdas genom förordning av statsrådet.

4 §

Förmedling av varningsmeddelanden till allmänheten

Varningsmeddelanden förmedlas till allmänheten i radio.

Varningsmeddelanden får dessutom förmedlas i television, om den utfärdande myndigheten beslutar det.

Varningsmeddelanden ska förmedlas till allmänheten omedelbart.

Bestämmelser om skyldigheten för utövare av televisions- eller radioverksamhet att förmedla meddelanden från myndigheterna finns i 15 a § i lagen om televisions- och radioverksamhet (744/1998) och i 7 § 2 mom. 7 punkten i lagen om Rundradion Ab (1380/1993).

5 §

Behöriga myndigheter

Varningsmeddelanden får utfärdas av

- 1) en räddningsmyndigheter som avses i 26 § i räddningslagen (379/2011),
- 2) polisinsättningar,
- 3) gränsbevakningsmyndigheter som avses i 4 § i lagen om gränsbevakningsväsendets förvaltning (577/2005),
- 4) Nödcentralsverket,
- 5) Polisstyrelsen,
- 6) Strålsäkerhetscentralen,

- 7) Meteorologiska institutet,
- 8) Trafikverket,
- 9) Trafiksäkerhetsverket,
- 10) Livsmedelssäkerhetsverket,
- 11) Tillstånds- och tillsynsverket för social- och hälsovården,
- 12) Säkerhets- och utvecklingscentret för läkemedelsområdet,
- 13) ett ministerium.

6 §

De språk som ska användas i varningar till allmänheten

Varningsmeddelanden ska i enlighet med 32 § i språklagen (423/2003) utfärdas på både finska och svenska.

Om en sådan farlig händelse som avses i 3 § 1 mom. har inträffat eller fått följderna inom det som enligt 4 § i sametingslagen (974/1995) är samernas hembygdsområde, ska varningsmeddelandet dessutom utfärdas på samiska inom det området.

7 §

Översändande och förmedling av varningsmeddelanden

De myndigheter som avses i 5 § översänder sina varningsmeddelanden till Nödcentralsverket.

Nödcentralsverket ska utan dröjsmål förmedla varningsmeddelandena till Rundradion Ab.

Närmare bestämmelser om översändande av varningsmeddelanden till Nödcentralsverket och förmedling av varningsmeddelanden till Rundradion Ab får utfärdas genom förordning av statsrådet.

8 §

Översättning av varningsmeddelanden

Nödcentralsverket ska vid behov bistå de myndigheter som avses i 5 § 1—3 punkten vid översättningen av varningsmeddelanden till det andra nationalspråket. Den myndighet som utfärdar ett varningsmeddelande svarar för att innehållet i meddelandet och dess översättning är korrekt.

Närmare bestämmelser om översättning av varningsmeddelanden får utfärdas genom förordning av statsrådet.

9 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .

Åtgärder som krävs för verkställigheten av denna lag får vidtas innan lagen träder ikraft.

2.

Lag**om ändring av lagen om nödcentralsverksamhet**

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om nödcentralsverksamhet (692/2010) en ny 4 a § som följer:

4 a § föreskrivs i lagen om varningsmeddelanden (/).
Förmedling och översättning av varningsmeddelanden _____

Nödcentralsverket tar emot och förmedlar varningsmeddelanden samt bistår vid översättningen av varningsmeddelanden till det andra nationalspråket i enlighet med vad som _____

Denna lag träder i kraft den 20 .

Åtgärder som krävs för verkställigheten av denna lag får vidtas innan lagen träder ikraft.

Helsingfors den 12 april 2012

Statsminister

JYRKI KATAINEN

Inrikesminister *Päivi Räsänen*